

stillet spørgsmål til Danmarks holdning til NATO endsige forsøg på at smide os ud af NATO?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Holger K. Nielsen siger, at NATO havde planer for at angribe Warszawapagten. Nej, NATO havde planer for – som enhver god soldat – hvis man blev angrebet, hvordan man så skulle undgå at lide nederlag, og hvordan man, når man har stoppet angrebet, skal sikre sig, at man får befriet de områder, der er taget, og får slået fjenden.

Det var ligesom under Anden Verdenskrig, hvor England og Frankrig havde planer. Det gik ikke så godt de første 3-4 år, englænderne og franskmændene måtte trække sig tilbage ved Dunkerque, måtte gå ud af Nordafrika osv., men så kom invasionen den 6. juni 1944, og det endte med, at man til sidst vandt. Det havde man selvfølgelig planer for, fordi man håbede, at man trods alt kunne modstå det massive angreb, der kom.

Kl. 17.25

Derfor er det også rigtigt, som hr. Villy Søvndal siger, at man også havde en strategi i NATO, der hed fleksible respons. Da vi jo på det tidspunkt viste, at Sovjetunionen og Warszawapagten havde cirka fem gange så mange konventionelle styrker – dvs. artilleri, kampvogne, infanterister osv. – som NATO-landene havde tilsammen i Europa, var man i NATO helt overbevist om, at uanset hvor meget man forsvarede sig ved den indre tyske grænse mellem Øst- og Vesttyskland, ville det nok gå sådan, at man ret hurtigt nærmede sig Paris den gale vej: NATO tilbage og de andre frem. Derfor forbeholdt man sig muligheden for ikke at blive smidt helt ud af Vesteuropa én gang til at kunne bruge atomvåben. Det synes jeg da var godt og rigtigt, tak for det.

Men jeg vil godt igen gøre opmærksom på, at forskellen var, at alle de doktriner, der blev lavet dengang, alle de øvelser, der blev gennemførtovre på den anden side, udelukkende var angrebsøvelser. Jeg kan sige, at i de 40 år, jeg var soldat, var stort set 90 pct. af alle øvelser, som man lavede her i Danmark, som englænderne lavede, som vesttyskerne lavede – dengang hed det Vesttyskland – forsvarsøvelser, for vi forberedte os på at forsvare os mod det angreb, der kunne komme.

Så til slut til hr. Per Kaalund, der spørger, om jeg kan bekræfte en hel bunke ting: Ja, dem alle sammen på nær én, og det gjorde jeg faktisk også i min tale, for jeg roste alle de Socialdemokrater, der indtil Schlüter kom til i 1982, stod for en fast og konsistent politik. Det var Per Hækkerup, H.C. Hansen, Hedtoft, Robert Pedersen og alle de andre. Jeg roste også dem, som kom efter fodnoteperioden, og som begyndte at føre en ny politik, Det var hr. Jan Trøjborg og hr. Hans Hækkerup.

Når hr. Per Kaalund så spørger, om Socialdemokratiet nogen sinde har sviget NATO, må jeg sige: Ja, det har man helt afgørende og fundamentalt gjort i den periode med fodnotepolitikken. Lad mig bare minde om som det sidste, at havde alle socialdemokratiske partier haft samme holdning som det danske Socialdemokrati, var NATO blevet opløst. Så havde vi tabt ikke alene den kolde krig, men også den varme krig; så havde vi aldrig fået en nedrustning; så havde vi ikke kunnet optage 10 nye lande i EU, og så var de baltiske lande ikke blevet befriet. Det ville have været konsekvensen, hvis Helmuth Schmidt og andre Socialdemokrater havde haft samme tåbelige og fuldstændig uforståelige holdning, som Socialdemokratiet havde i de 7 år.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Efter at debatten i timevis har drejet sig om venstrefløjens fascination af stalinismen og nu handler om, hvor mange kanoner og geværer hr. Helge Adam Møller har hersket over, vil jeg blot sige en enkelt lille ting i hr. Helge Adam Møllers ordførertale, som er faldet mig for brystet, nemlig at hr. Helge Adam Møller så Socialdemokratiet som hovedfjende. Det er så helt i orden. Det er jo ikke nogen overraskelse. Men han tog også Det Radikale Venstre med i sin tale som nogle meget uheldige nogle, der havde ansvar for fodnotepolitikken.

Jeg vil blot sige, at det er meget påfaldende, at det første gang i dag, at Det Radikale Venstres rolle i fodnotepolitikken er nævnt. Men det er jo, fordi den ikke var særlig overraskende. Det Radikale Venstre var faktisk modstander af NATO-medlemskabet fra 1949. Vi stemte imod sammen med de daværende kommunister. Og derfor sagde alle statsministre, som støttede sig på Det Radikale Venstres mandater, efterfølgende: Vi ved jo, at De Radikale er lidt mærkelige på for-